

Originaali tiitel:

Михаил Стальнухин
Любимые трусы хозяина,
или
Уличные истории
Argo, 2019

Tõlkija Andres Adamson
Keeletoimetaja Piret Ruustal
Kunstnik Anna Ring

© Mihhail Stalnuhhin, 2019
Tõlge eesti keelde © Andres Adamson ja kirjastus Argo, 2019
Illustratsioonid © Anna Ring, 2019
www.argokirjastus.ee

ISBN 978-9949-688-06-7

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

MIKHAIL STALNUHHIN

PEREMEHE
LEMMIKPÜKSID

EHK

TÄNAVALOOD

PILDID JOONISTANUD ANNA RING

SISUKORD

Peremehe lemmikpüksid	6
Puuladvas	13
Ülearune jälg.....	19
Võlukepikesed	26
Kas vanaema on ikka olemas?	34
Kes ei tööta, see ei söö	36
Prantsuse lammas	39
Bukett	45
Vikerpõrsas	48
Punakolbaliste koletiste sissetung.....	52
Ühine keel	59
Millest mõtlevad põrsad.....	62
„Kassipoeg kosmoses“	66
Kuidas põrsake muudkui suri, aga ära ei surnudki	71

Geniaalsed mõtted.....	76
Kes haigutas esimesena?	82
Sada korda suurem	85
Koor	90
Pass.....	93
<i>Chip</i>	98
Dale	100
Koosolek	104
Põrsake võtab jälje üles.....	109
Millist värvi tuleb muna?	114

PEREMEHE LEMMIKPÜKSID

„Jõuan koju, aga sind ei ole!“ teatas hingeldav kutsikas kassipojale, kerge etteheide hääles. Ta oli jooksnud kogu tee oma majast selle hoovini, kus elas koerakuudis tema semu põrsas.

„Just, nii see kõik oligi,“ kinnitas kutsika kukil istuv hiireke. „Tema tuli, aga sind polnud kodus.“

„Siis hiireke ütleski...“ jätkas kutsikas.

„Seepärast, et mina ju olin kodus,“ segas hiirepoeg vahele. „Päris üksi...“

„Kuid mingist hetkest alates olime kodus juba kahekesi,“ täpsustas kutsikas. „Ja see kribu sai vähemalt kellelegi jutustada, et kassipoega pole kodus. Et kohale jooksis väga erutatud põrsake ja te läksite koos minema.“

„Ära valeta! Ma ei öelnud, et koos,“ pahandas hiireke. „Ma ütlesin lihtsalt, et nad läksid minema. Aga kas koos või läksid nad aia taga eri suundades oma teed, see on mulle teadmata.“

„Aitab juba!“ näugatas kassike. „Kas hakkame põrsa probleemi lahendama või kuulame teie loba edasi?“

Hiireke ronis koerapoja kaela pealt maha, hüppas osavalt trepile ja vaatas avatud uksest uudishimulikult sisse. Selles majas, kus elas põrsakese peremees, polnud ta veel elu seeski käinud.

„Kuhu nüüd?“ kähvas kassipoja kõrval oodanud õnnetu olekuga notsu. „Üldiselt, seda maja siin valvan mina. Keegi ei tohi sinna ilma minu loata minna.“

„No kas võib siis?“ küsis hiireke. Ta ei armastanud pikki arutelusid kriitilistes situatsioonides.

„Jah,“ vastas põssa varmalt. Ka tema sai aru, et vahel tuleb olla napolisõnaline. „Astu aga sisse. Tunne ennast kui kodus.“

Hiireke kadus üle lävepaku ja kohe seejärel paristaski kassipoeg välja hirmsa uudise: „Ta sõi oma peremehe aluspüksid ära!“

„Oh sa!“ oli kutsikas võlutud. „Kas noodsamad sinised? Ja kuidas olid, kas maitsvad?“

„See juhtus täitsa kogemata,“ pobises põrsas nukralt. „Peremees pesi need ära ja riputas kuivama päris minu küna kohale. Pärastpoole, võib arvata, puhus tuul need nõõrilt maha, otse minu

hommikusöögi sekka...“ noogutas põrsake nuutsudes toidumolli poole.

Koerapoeg torkas kohe nina künasse: kuriteopaik tuli tähelepanelikult üle vaadata. Seda ütleb teile ükskõik milline, ka kõige viletsam detektiiv. Kurjategijat ta ehk ei tabagi, kuid see-eest võib elu lõpuni uhkustada sellega, millise põhjalikkusega ta sündmuskoha läbi uuris.

„Aga tema märkas trussikute viimast otsa alles siis, kui suurem osa oli tal juba kõhus,“ seletas kassipoeg kutsika selja taga. „Koos püksikummiaga. Lihtsalt midagi sinist rippus suust välja, selline vä-ä-ä-äike tükike. Aga pesunööril polnud enam midagi...“

Kutsikas ja kiisuke vaikisid veidi aega kaastundlikult. Notsu peremehe aluspükste üle oli uhke kogu küla.

„Mis seal’s ikka,“ otsustas kutsikas sõpru lohutada. „Mõtleks – mingid õnnetud trussikud. Vaat mina närisin ükskord peremehe sussid puruks – ja kah ei midagi! Lihtsalt anti paar korda käterätiga vastu peput... See polnud üldse valus. Ma isegi ei solvunud.“

Põrsas ei suutnud närvipinget taluda ja nuuksatas.

„Sa ei saa aru,“ näugus kassipoeg ärritatult. „Need olid tema peremehe lemmikpüksid.“

„Kuidas nii?“

„Ükskord, kui ma olin teie juures külas,“ hädaldas notsu, „kutsus teie peremees teie perenaist oma lemmikuks. Pärast seda veel ainukeseks,“ luristas ta kärssa. „Ja ongi loogiline, sest mis on sul ainus, see ongi lemmik. Kui pole millegi vahel valida, siis tahes- tahtmata armastad seda, mis on.“

„Ja siis?“ ei saanud kutsikas ikka veel aru.

„Tema peremees käis ju kogu aeg nende siniste trussikutega,“ sekkus kassike vestlusse. „Need olid tema LEMMIKPÜKSID! Sest need olid AINUKESSED!“

Nüüd mõistis ka kutsikas probleemi kogu sügavust.

„Ja-a-a...“ venitas ta. „Siin paari vopsuga hakkama ei saa. Sellise asja eest võidakse isegi maiustest ilma jätta.“

Kiisu astus talle lähemale ja sosistas: „Mis maiused siin veel! Kui keegi sööks ära minu lemmikperenaise – kas või kogemata, sügavais mõtteis millegi tähtsa üle –, siis lõpetaksin ma üldse tema toitmise! Ma isegi ei räägiks temaga nii päeva kolm!“ jäi kassipojal pahameelest hingki kinni. „Ma ajaksin ta kohe kodunt minema!“

Kutsikas kõõritas tulevase kodutu põrsa poole.

„Mis siis ikka,“ ühmas ta vaikselt. „Meil luusib küla peal ja selle ümber ringi nii palju kodutuid! Võta või too jultunud jänes, kes alatasa meie aias tolkneb. Sellist siga annab ikka otsida...“

„Noneh!“ kinnitas kassike pilklikult vahele. „Ta tuleb ju alati kohe meie juurde. Aga perenaisele meeldib meie sõber põrsas muide väga. Ta ütles kord, et pole kunagi näinud nii süvenenult loojangut imetlevaid sigu. Perenaisele meeldivad romantikud. Võta või sinu peremees...“

„Aitab juba! Maja on suur, ruumi jätkub kõigile.“

„Kujutad sa üldse ette, kui palju üks toekas põrsas korraka ära sööb? Ja ta muutub aja jooksul aina toekamaks ja toekamaks...“

„Oi!“ piiksatas kutsikas.

„Ja seda veel pehmelt väljendudes,“ kinnitas kassipoeg üle. Sõbrad vajusid mõtteisse. Majast ronis välja millegipärast väga rahuloleva ilmega hiireke.

„Välja mõtlesin!“ kargas kutsikas äkitselt jalule. „Kui me siia poole jooksimet, siis nägime, et vastasmaja tädi paneb hoovis pesu kuivama. Pesi seda arvatavasti,“ oletas ta. „Või siis riputas niisama nööri välja, et naabrite ees uhkustada? ... Pole tähtis. Ühesõnaga, nüüd läheme sinna, hiireke ronib nööri ja närib selle läbi. Sest seal ripuvad ju kindla peale ka aluspüksid... Kahmame need kaasa – ja tassime siia. Ah?“

„Naabrinaine vastasmajast?“ mõtiskles kassipoeg. „Kas see pole mitte too tüse tädi, kelle kohta sa kunagi ütlesid, et tema ümbert kinni võtmiseks läheb vaja oma kahte tosinat tursket kassipoega?“

„Seesama. Kas läksime?“

„Aga kas minu peremees ära ei minesta, kui avastab oma lemmiktrussikute asemel valged pitsidega aluspüksid, pealegi oma kolm korda suuremad neist sinistest, mida ta nii õrnalt armastas?“ küsis närviliselt põrsake, kel oli korduvalt juhust olnud naaberõuest läbi lipata.

„Ei!“ kuulutas kassike kindlalt. „Sinu peremees on mehine inimene. Võimalik, et ta imestab veidi. Aga pigem rõõmustab. Las need trussikud kaotasid pealegi pesus veidi värvi ja venisid välja, mõtleb ta, kuid ära neid keegi ju ei söönud! Ja see on väga tähtis. See räägib sellest, et ta on ühiskonnas lugupeetud isik ja võib küla peal ringi käia milles tahes, isegi pikkades valgetes pitsiga aluspükstes.“

Hiireke trepil kõhatas tasakesi:

„Ma vaatasin siin veidi ringi ja avastasin kummutis terve kuhja siniseid alukaid. Võib-olla selle asemel, et vaest vanamemme röövida, tooks ühed neist ära ja jätaks keset õue?“

Ja kuni põssa ja kiisu vapustatult vaikisid, lähenes kutsikas trepile ja tegi hiirekesele vaikselt ettepaneku: „Kui neid on seal terve hunnik, siis äkki läheks ja näriks veel ühed puruks? Huvitav ju ikkagi, mis maitse neil on.“